

NOTAT

Dato: 30. juni 2011
Kontor: Familiesammenfø-
ringskontoret

Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU-/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden

1. Retsgrundlaget

1.1. EU-rettens regulering

EU-/EØS-statsborgeres opholdsrettigheder er reguleret i direktiv 2004/38/EF (herefter opholdsdirektivet), som fastlægger betingelserne for opholdsretten samt begrænsningerne for udøvelse af disse rettigheder af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. artikel 1.

Opholdsdirektivets materielle opholds- og ophørsbestemmelser samt de generelle principper for og beskyttelse mod udsendelse er gennemført i dansk ret ved EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011. Hjemmelsbestemmelserne for ud- og afvisning af EU-/EØS-statsborgere følger derimod af udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010 med senere ændringer, og indrejsebetingelserne er reguleret i udlændingebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 475 af 12. maj 2011.

Efter udlændingelovens § 2, stk. 3, kan EU-/EØS-statsborgere alene ud- eller afvises i det omfang, dette er foreneligt med EU-retten. Bestemmelsen fastlægger EU-rettens almindelige forrang.

1.1.1. Opholdsret

Det følger af opholdsdirektivets artikel 6, at unionsborgere har ret til frit at tage ophold på en anden medlemsstats område for en periode på højst tre måneder uden andre betingelser eller formaliteter end kravet om at være i besiddelse af et gyldigt identitetskort eller pas. Bestemmelsen er indført i udlændingelovens § 2.

Ophold af mere end 3 måneders varighed kan efter EU-retten kun finde sted, såfremt betingelserne i opholdsdirektivets artikel 7 er opfyldt. Opholdsretten for EU-/EØS-statsborgere ud over 3 måneder er i dansk ret reguleret i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-7.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 4, 1. pkt., at en EU-/EØS-statsborger, der er rejst ind i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som *arbejdssøgende* i indtil 6 måneder fra indrejsen. Efter 6 måneder har den pågældende ret til ophold som ar-

bejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger arbejde og har reelle muligheder for at blive ansat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 4, 2. pkt.

En EU-statsborger, der er *arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder*, her i landet, har ret til ophold her i landet ud over 3 måneder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

En EU-statsborger, der er *udstationeret* her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 4.

En EU-statsborger, der er *studerende*, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1. Det er dog en betingelse, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende er indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt af eller finansieres af det offentlige, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en videregående uddannelse eller en ungdomsuddannelse, herunder en erhvervsuddannelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5.

En EU-statsborger, der *råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold*, at den pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6. Der kan her eksempelvis være tale om en udlænding, der modtager tjenesteydelser her i landet, og således opholder sig her som turist.

Det bemærkes, at der ikke er tale om en udtømmende opregning af de grupper, der kan have ret til ophold udover 3 måneder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-7 og opholdsdirektivets artikel 7.

Såfremt betingelserne for ophold udover 3 måneder ikke er opfyldt, og den pågældende ikke har et andet opholdsgrundlag, vil der kunne ske udvisning på baggrund af ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b. Der henvises til afsnit 1.6. herom.

1.1.2. Opholdsdirektivets regulering

Det følger af artikel 14, stk. 1, i opholdsdirektivet, at unionsborgere og deres familiemedlemmer har ret til ophold som omhandlet i artikel 6, *så længe de ikke bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system*.

Det vil sige, at så længe personer, der har opholdsret, ikke bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, kan de ikke udsendes af denne grund.

Opholdsdirektivets artikel 14, stk. 3, fastlægger desuden, at unionsborgeres og deres familiemedlemmers benyttelse af værtsmedlemsstatens sociale system ikke automatisk må medføre foranstaltninger til udsendelse af de pågældende personer. Bestemmelsen antages at

være anvendelig over for alle unionsborgere med lovligt ophold efter artikel 6 eller artikel 7 (ophold i mere end tre måneder), idet den ikke henviser til en specifik persongruppe. Medlemsstaten er således forpligtet til at foretage en tilbundsgående prøvelse af EU-statsborgerens forhold, herunder inddrage karakteren og varigheden af den ydede hjælp i forhold til opholdets karakter.

Det følger af § 38 i EU-opholdsbekendtgørelsen, at afgørelser truffet efter udlændingeloven eller denne bekendtgørelse i forhold til EU-statsborgere og deres familiemedlemmer, jf. § 2, af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd.

Efter § 39 i EU-opholdsbekendtgørelsen skal der ved afgørelse om ophør af opholdsret i medfør af denne bekendtgørelse eller ved afgørelse om afvisning eller udvisning efter udlændingeloven af EU-statsborgere eller deres familiemedlemmer jf. § 2, af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn.

Det følger af opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, at foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

1.2. Afvisning set i forhold til udvisning

En afvisning adskiller sig fra en udvisning, idet der ved afgørelser om afvisning ikke skal foretages en vurdering i henhold til udlændingelovens § 26. Der skal dog foretages en vurdering efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 39, der i vid udstrækning svarer til vurderingen efter udlændingelovens § 26. For så vidt angår EU-opholdsbekendtgørelsens § 39, henvises der til afsnit 1.1.2.

En afvisning ledsages endvidere ikke af et indrejseforbud. En afvisningsafgørelse hindrer således ikke en udlænding i at indrejse på ny i umiddelbar forlængelse af afvisningen.

Politiet kan ved indrejsen fra et andet land træffe afgørelse om afvisning. Efter indrejsen kan Udlændingetjenesten i op til 3 måneder efter indrejsen træffe afgørelse om afvisning.

Det bemærkes, at nærværende notat har fokus på adgangen til at ud- og afvise EU-/EØS-statsborgere, der er indrejst her i landet og har begået småkriminalitet eller på anden måde forstyrret den offentlige orden. Notatet har således ikke sigte på tilfælde, hvor en større gruppe udlændinge indrejser med henblik på at deltage i en større, voldelig demonstration, som eksempelvis set ved COP15-forhandlingerne i december 2009.

1.3. Subsistensløshed

Indgreb i en EU-/EØS-statsborgers opholdsret på baggrund af subsistensløshed kan alene ske ved brug af reglerne om afvisning.

Det følger af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 5, at en udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. EU-/EØS-statsborgere, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4, kan ske indtil 3 måneder efter indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 5, 1. pkt.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 3, kan § 28, stk. 1, nr. 5, også finde anvendelse efter nærmere anførte betingelser ved indrejse fra et andet Schengenland.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 5, kan EU-statsborgere og deres familiemedlemmer, uanset nationalitet, jf. § 2, stk. 1, og 2, afvises efter § 28, stk. 1, nr. 5, såfremt det offentlige må bære deres rejse ud af landet. EU-statsborgere og deres familiemedlemmer kan af de samme grunde ligeledes afvises efter § 28, stk. 3, jf. § 28, stk. 1, nr. 5.

Udlændingelovens § 28, stk. 5, skal fortolkes i overensstemmelse med opholdsdirektivet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Efter opholdsdirektivets artikel 14 har Unionsborgere og deres familiemedlemmer ret til at ophold som omhandlet i direktivets artikel 6 (ophold under 3 måneder), så længe de ikke bliver en *urimelig byrde* for værtsmedlemsstaternes sociale system.

I Rudy Grzelczyk-dommen (sag C-184/99) fandt EU-domstolen, at det forhold, at en studerende havde ansøgt om og modtaget offentlig bistand ikke i sig selv udgjorde en urimelig byrde for de offentlige finanser i værtsmedlemsstaten. EU-domstolen fandt endvidere, at begrænsninger af en EU-statsborgers opholdsret efter EU-retten ikke kan være en automatisk følge af en ansøgning om tildeling af bistandsydelse i værtsmedlemsstaten.

Dommen vedrørte som nævnt en person, som havde opholdsret som studerende. Domstolen tilkendegav dog generelt, at en ansøgning om offentlig bistand ikke kunne begrunde inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse.

På den baggrund må det antages, at en EU-/EØS-statsborger, uanset at den pågældende alene har opholdt sig i kortere tid i et andet EU-land, ikke ved sin blotte ansøgning om offentlig bistand kan afvises på den baggrund efter udlændingelovens § 28, stk. 5.

Hvorvidt der kan ske afvisning af en EU-/EØS-statsborger på baggrund af modtagelse af offentlig bistand, vil altid skulle afhænge af en konkret vurdering af, om modtagelse af offentli-

ge ydelser kan anses for en urimelig byrde for staten. Muligheden for afvisning vil være betinget af, at der som minimum er tale om mere end en enkeltstående modtagelse af offentlig bistand for, at der kan være tale om en urimelig byrde for det sociale system.

Det må således antages, at der efter opholdsdirektivet ikke kan ske afvisning af en subsistensløs EU-/EØS-statsborger, uanset at det offentlige skal bekoste hjemrejsen, hvis der samtidigt er tale om den eneste anmodning om offentlig hjælp. Ligeledes må det antages, at der ikke kan ske afvisning, uanset at den pågældende er subsistensløs, hvis den pågældende ikke har bedt om offentlig hjælp.

Udlændingemyndighedernes vurdering af, om en udlænding må anses for at ligge det sociale system til urimelig byrde, må som udgangspunkt følge de sociale myndigheders vurdering. Det forhold, at en kommune har udbetalt en enkeltstående ydelse, vil dog ikke i sig selv være afgørende for, om der kan være grundlag for afvisning. Det er udlændingemyndighedernes vurdering, om modtagelse af ydelser konkret må anses for at udgøre en urimelig byrde for det sociale system.

Det antages, at en EU-/EØS-statsborger, der opholder sig som afvist asylansøger, og som modtager en række ydelser som følge af indkvartering på asylcenter m.v., som altovervejende hovedregel vil kunne afvises på denne baggrund, da modtagelse af disse ydelser har en karakter og et omfang, der må anses som en urimelig byrde for det sociale system.

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold i Danmark i mere end de sidste 6 måneder, udvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen.

EU-/EØS-statsborgere og disses familiemedlemmer, som er omfattet af udlændingelovens § 2, stk. 3, og som dermed opholder sig lovligt her som for eksempel turister eller arbejdssøgende, kan *ikke* udvises efter § 25 a, stk. 2, nr. 2., jf. bestemmelsens 2. pkt.

Det bemærkes, at reglerne om afvisning alene finder anvendelse indtil 3 måneder efter indrejsen.

Hvis en EU-/EØS-statsborger efter 3 måneders ophold hævder at være turist og dermed opholder sig som modtager af tjenesteydelser, men samtidigt ikke har penge til sit underhold og må anses som subsistensløs, vil der således kunne ske udvisning efter udlændingelovens § 2, stk. 3, jf. § 25 b, da opholdet således ikke længere kan anses for omfattet af retten til fri bevægelighed efter opholdsdirektivet. Der henvises til afsnit 1.6.

1.3.1. Særligt om betleri

Såfremt der foreligger kvalificerende omstændigheder i forbindelse med betleriet, herunder at der ikke er tale om passivt betleri, vil det skulle vurderes, om den pågældende EU-/EØS-statsborger kan udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Foreligger der ikke kvalificerende omstændigheder, men EU-/EØS-statsborgeren i øvrigt er subsistensløs, skal det overvejes om den pågældende ligger det sociale system til urimelig

byrde og således eventuelt kan afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 5, jf. § 28, stk. 5, jf. stk. 3.

1.3.2. Udrejsefrist

Ved afgørelser om ud- eller afvisning skal der fastsættes en udrejsefrist. Fastsættelsen af udrejsefristen er en selvstændig afgørelse i forhold til afgørelsen om ud- eller afvisning og beror på en konkret vurdering af den enkelte sag. Der henvises til afsnit 2 herom.

1.4. Hensynet til den offentlige orden m.v.

En udlænding kan afvises, hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, og jf. § 28, stk. 3. Bestemmelsens indhold svarer i vid udstrækning til adgangen til udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold i Danmark i mere end de sidste 6 måneder, udvises, hvis udlændingen uden for de i udlændingelovens §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af de i § 25 a, stk. 1, nr. 1, oplyste forseelser, eksempelvis tyveri, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold.

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold i Danmark i mere end de sidste 6 måneder, udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 39 skal det ved en afgørelse om udvisning altid vurderes, om en udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de hensyn der er nævnt i bestemmelsen. Det drejer sig bl.a. om udlændingens tilknytning til henholdsvis Danmark og hjemlandet.

Ved udvisning efter § 25 a meddeles udlændingen et indrejseforbud for 2 år.

Såfremt udlændingen er EU-/EØS-statsborger, skal en eventuel udvisning eller afvisning være i overensstemmelse med EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Ordensbegrebet efter opholdsdirektivet skal fortolkes ens, uanset om der er tale om en afgørelse om udvisning eller en afgørelse om afvisning af en EU-/EØS-statsborger. Anvendelsen af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, forudsætter således, at der foreligger kvalificerende omstændigheder. Er dette opfyldt, vil der dog som udgangspunkt også være adgang til at udvise efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3. I det følgende vil der derfor tages udgangspunkt i adgangen til at udvise af hensyn til den offentlige orden.

Det følger af artikel 27, stk. 2, i opholdsdirektivet, at foranstaltninger om begrænsning af den frie bevægelighed og ophold truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal væ-

re i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd. Det følger endvidere, at den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Forhold, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, kan ikke anvendes.

En EU-/EØS-statsborger, der opholder sig her i landet som eksempelvis turist eller arbejds-søgende, kan kun udvises efter § 25 a, stk. 1, nr. 1, eller § 25 a, stk. 2, nr. 3, når den pågældendes personlige tilstedeværelse eller adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det antages, at kapitel VI (artikel 27-33) i opholdsdirektivet viderefører den samme beskyttelse for EU-/EØS-statsborgere som det tidligere direktiv nr. 64/221/EØF - og endog på visse punkter øger beskyttelsen, navnlig i forhold til adgangen til at udvise EU-/EØS-statsborgere, der har opholdt sig i en længere årrække i værtsmedlemsstaten, jf. herved artikel 28 i direktiv 2004/38/EF. Det må endvidere antages, at det nævnte kapitel i vidt omfang kodificerer EU-domstolens praksis vedrørende fortolkningen af direktiv 64/221/EØF, hvorfor EU-domstolens tidligere praksis på området fortsat har stor betydning.

1.4.1. Retspraksis

Det fremgår af fast praksis fra EU-domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den fri bevægelighed om den offentlige orden skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-/EØS-statsborgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf., f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25, sag C-100/01, Olazabal, præmis 44, de forenede sager C-482/01 og C-493/01, Orfanopoulos og Oliveri, præmis 67, sag C-441/02, Kommissionen om Tyskland, præmis 35 og sag C-50/06, Kommissionen mod Nederlandene, præmis 43.

I Calfa-dommen fandt EU-domstolen, at EU-retten var til hinder for en generel regel om, at en udlænding automatisk skulle udvises efter en straffedom uden hensyntagen til udlændingens personlige adfærd eller den fare, som vedkommende aktuelt udgjorde for den offentlige orden. I den konkrete sag var EU-borgeren idømt tre måneders fængselsstraf for besiddelse og brug af euforiserende stoffer, og EU-domstolen fandt, at den pågældende ikke kunne udvises. Tilsvarende konkluderede EU-domstolen i Orfanopoulos og Oliveri-sagen, at det var uforeneligt med EU-retten, at en generel regel fastsatte, at idømmelse af ungdomsfængselsstraf af mindst to års varighed eller ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer automatisk indebar udvisning af en EU-borger fra Tyskland. EU-domstolen fandt, at skønnet var sat under regel, og at en absolut regel var i strid med EU-retten.

Der kan endvidere henvises til en række sager fra dansk retspraksis vedrørende problemstillingen omkring udvisning på baggrund af mindre alvorlig kriminalitet.

U2002.1080V omhandlede to EU-borgere, der både ved byretten og landsretten i Danmark var fundet skyldige i forsøg på overtrædelse af fyrværkerilovgivningen ved med henblik på

videreoverdragelse at have indført godt 6 tons fyrværkeri fra Tyskland til Danmark. Begge tiltalte var bosat i Tyskland, og ingen af dem havde familiemæssig tilknytning til Danmark. De pågældende blev idømt fængsel i henholdsvis 4 måneder og 30 dage. Anklagemyndigheden påstod begge udvist, men byretten valgte kun at udvise den ene af de tiltalte i fem år. Udvisningsspørgsmålet blev indbragt for landsretten, der konkluderede:

"[...] Begge tiltalte er ustraffede, og efter en samlet vurdering af beskaffenheden af den begåede enkeltstående lovovertrædelse og de oplyste omstændigheder i øvrigt, sammenholdt med de tiltaltes personlige forhold, finder vi det på baggrund af det anførte ikke foreneligt med EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, at nogen af de tiltalte udvises med indrejseforbud."

I Udlændingeret (3. udg. af Lone B. Christensen m.fl.), side 279, nævnes en dom fra Københavns Byret af 1. september 2004 som et eksempel på danske domstoles anvendelse af EU-retten. Sagen omhandlede en italiensk statsborger med fast ophold i Spanien, der under et ferieophold i Danmark begik forsøg på hæleri, hvilket han erklærede sig skyldig i ved byretten. Byretten idømte ham 20 dages fængsel, men fulgte ikke anklagemyndighedens påstand om udvisning. Som begrundelse herfor anførte byretten:

"[t]iltalte er ustraffet, og henset til karakteren af og omstændighederne ved det enkeltstående og beløbsmæssige relativt beskedne hæleri, som tiltalte har erkendt sig skyldig i, finder retten ikke, at der foreligger en sådan aktuel og alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, at det vil være foreneligt med de i udl. § 2, stk. 3, omhandlede EU-regler at udvise tiltalte med indrejseforbud som påstået af anklagemyndigheden".

I U2009.808H fandt Højesteret ikke, at der var grundlag for at udvise en britisk statsborger, der var idømt 60 dages fængsel for vold mod en buschauffør. Højesteret lagde herved vægt på, at forholdet blev begået som en spontan reaktion, at pågældende ikke var straffet forud for voldsforholdet, og at pågældende siden november 2005 havde opholdt sig og arbejdet i Danmark, hvor pågældendes familie og storebroder også havde taget ophold. Vedrørende det forhold, at den pågældende efterfølgende havde modtaget bøder for henholdsvis ulovlig omgang med hittegods og besiddelse af euforiserende stoffer udtalte Højesteret, at "de senere bødesager kan efter deres karakter ikke tillægges betydning ved afgørelsen af spørgsmålet om udvisning."

I U2009.813H fandt Højesteret grundlag for at udvise en litauisk statsborger med indrejseforbud i fem år. Den pågældende var idømt fængsel i 30 dage for tyveri i et stormagasin af varer til en værdi af 4.700 kr. Den pågældende var ved anholdelsen i besiddelse af en såkaldt "russerpose", en pose, der indvendigt var forsynet med stanniol eller lignende med henblik på at omgå butiksalarmen, samt en bidetang med henblik på at fjerne eventuelle butiksalarmen. Højesteret lagde ved afgørelsen vægt på tyveriets professionelle karakter, at forholdet blev begået samme dag, som pågældende var kommet til Danmark, og at han tidligere var dømt for tyveri, vold og afpresning i hjemlandet.

I U2010.250H stadfæstede Højesteret landsrettens dom, hvorved to EU-borgere var blevet idømt 60 dages fængsel for tricktyveri samt forsøg herpå samt udvist med indrejseforbud i

fem år. Højesteret lagde herved vægt på, at forholdene var begået i forening og efter forudgående aftale herom, samt at de pågældende ingen tilknytning havde til Danmark.

Ved fire kendelser af 31. marts 2011 tog Højesteret stilling til frihedsberøvelsens lovlighed af i alt fem udlændinge, alle EU-borgere, som var udvist efter henholdsvis udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 25 a, stk. 2, nr. 3, på baggrund af henholdsvis almindelig vold, butikstyveri, husfredskrænkelser og ulovlig omgang med hittegods.

Sagen 264/2010 vedrørte en rumænsk statsborger, der i ejerens fravær og uden ejerens tilladelse havde opholdt sig i en lukket kolonihave. Ved politiets ankomst sad pågældende sammen med to andre på ejendommen og han oplyste, at han havde opholdt sig tre dage i kolonihavehuset. Sagen blev afgjort med udenretligt bødeforlæg på 25 kr. for overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, (husfredskrænkelser). Forholdet blev begået kort tid efter pågældendes indrejse i Danmark. Pågældende havde tidligere vedtaget en bøde på 1.000 kr. i henhold til udenretligt bødeforlæg af 5. februar 2010 for butikstyveri af barberblade til en værdi af 924,96 kr., og pågældende havde ingen tilknytning til landet.

Højesteret fandt;

”at en husfredskrænkelser af en karakter som den foreliggende har en så tilfældig karakter og så begrænset skadevirkning, at forholdet ikke kan anses for at være omfattet af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, om hensynet til den offentlige orden, således som denne bestemmelse må forstås efter dens ordlyd og forarbejder.”

Højesteret fandt i øvrigt, at udvisningen også ville være i strid med opholdsdirektivet; ”idet husfredskrænkelser har en så tilfældig karakter og så begrænset skadevirkning, at den pågældendes adfærd – uanset at han tidligere har begået et tyveri, og nu kort efter indrejse til lige husfredskrænkelser – ikke kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led.”

Sagen 319/2010 vedrørte en rumænsk statsborger, der overfor politiet havde erkendt overtrædelse af straffelovens § 277 (ulovlig omgang med hittegods) ved at forsøge at bryde låsen op på en cykel, der stod på en grund ved et forladt hus, hvor der lå meget affald og mange andre cykler, som var smidt på grunden. Der var ikke medgerningsmænd. Sagen blev afgjort med en advarsel. Forholdet blev begået kort tid efter den pågældendes indrejse i Danmark, og han var ikke tidligere straffet her i landet og havde ingen tilknytning hertil.

Højesteret fandt, at betingelserne efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 26, stk. 1, for at udvise den pågældende som udgangspunkt måtte anses for opfyldt.

Højesteret udtalte dog:

”Uanset at det forhold, som er påberåbt som grundlag for udvisningen af xx, er begået kort tid efter indreisen til Danmark, har det haft en sådan tilfældig karakter og må antages at have haft så begrænset skadevirkning, at hans adfærd ikke kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet).”

Højesteret fandt således, at udvisning af den pågældende ville være uforenelig med opholdsdirektivet, og at frihedsberøvelsen af ham således havde været uhjemlet, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.

Sagen 143/2009 vedrørte to rumænske statsborgere, der begge overfor politiet havde erkendt den 24. oktober 2008 i forening med en tredje medgerningsmand at have begået butikstyveri af en pels til 4.800 kr. og hver havde modtaget bødeforlæg på 200 kr. herfor. Forholdet var begået kort tid efter de pågældendes indrejse i Danmark, ingen af de to havde tilknytning til landet, og begge personer havde endvidere inden for et år tidligere vedtaget bøder for tyveri. Den ene af de to personer havde desuden samtidigt erkendt overtrædelse af straffelovens § 244 om vold udøvet i forlængelse af butikstyveriet.

Sagen 316/2010 vedrørte en polsk statsborger, der den 6. september 2010 blev pågrebet i umiddelbar tilknytning til butikstyveri af 17 pakker kondomer og 14 pakker batterier til en samlet værdi af 1.493,45 kr., for hvilket han havde modtaget en advarsel, idet han var uden økonomiske midler. Han havde ingen tilknytning til Danmark, og havde tidligere i 2010 modtaget to bødeforlæg for henholdsvis tyveri og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Højesteret udtalte i de to ovennævnte sager, at betingelserne efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 26, stk. 1, for at udvise de pågældende på det foreliggende grundlag måtte anses for at være opfyldt.

Højesteret udtalte endvidere, at de pågældendes adfærd må anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led, i opholdsdirektivet, og da de ikke havde nogen tilknytning til Danmark kunne udvisning af dem endvidere ikke anses for stridende mod proportionalitetsprincippet i direktivets artikel 27, stk. 2, 1. led, sammenholdt med artikel 28, stk. 1. Opholdsdirektivet var således ikke til hinder for udvisning, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.

Ved afsigelsen af kendelserne tog Højesteret samtidigt stilling til omfanget af domstolenes prøvelse af frihedsberøvelsens lovlighed i medfør udlændingelovens § 37.

Højesteret fastslog i den forbindelse, at:

"Højesteret finder, at prøvelsen efter § 37 skal omfatte en rimelig sandsynliggørelse af, at det grundlæggende faktum er fastslået med rette efter de foreliggende oplysninger. Endvidere indebærer prøvelsen, at retten skal tage stilling til, om betingelserne for at udvise på dette grundlag må anses for opfyldt, og herunder prøve den retlige subsumption og om udvisningen er proportional."

Domstolsprøvelsen efter udlændingelovens § 37 vil således indebære en stillingtagen til grundlaget for udvisningen.

1.4.2. De relevante kriterier

På baggrund af den gennemgåede praksis fra henholdsvis EU-domstolen og de danske domstole, kan der trækkes en række forhold frem, der har betydning for, om en udvisning på

baggrund af kriminalitet begået af en EU-/EØS-statsborger, der har lovligt ophold, kan anses for proportional.

I det følgende lægges det til grund, at der ikke er særlige § 26-hensyn, der gør sig gældende, og at der er tale om en EU-/EØS-statsborger, som alene har opholdt sig i Danmark i kort tid uden nærmere tilknytning.

Overordnet set skal udlændingens ret til fri bevægelighed vægtes over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

I vurderingen af det kriminelle forhold skal det tillægges betydning, om forholdet har professionel karakter, eller om den omvendt udspringer af en spontan handling. Der skal herunder indlægges en vurdering af, hvorvidt det begåede forhold har "tilfældig karakter" og "begrænset skadevirkning", idet der ellers som udgangspunkt ikke kan udvises herfor. Ved vurderingen af, om forholdet har en professionel karakter, vil det skulle tillægges betydning, om forholdet er sket i forening med andre, om det kan lægges til grund, at formålet med indrejsen i Danmark var at begå kriminalitet, og om udlændingen var i besiddelse af særlige hjælpemidler med henblik på at begå kriminalitet. I øvrigt lægges der vægt på relevante forstraffe og på, om der på baggrund af en vurdering af udlændingens øvrige adfærd er risiko for gentagelse, idet dog en tidligere straffedom ikke i sig selv kan begrunde udvisning, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

1.4.3. Særligt vedrørende berigelseskriminalitet

I sagen 319/2010 havde den pågældende forsøgt at tilegne sig en cykel, der stod på en grund ved et forladt hus, og hvor der lå mange andre cykler, som var smidt på grunden. Der var ikke medgerningsmænd, forholdet blev begået kort tid efter den pågældendes indrejse i Danmark, og han var ikke tidligere straffet her i landet og havde ingen tilknytning hertil. Sagen blev afgjort med en advarsel.

Højesteret fandt – med henvisning til opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, 2. led – at det påberåbte forhold havde haft en sådan tilfældig karakter og måtte antages at have haft så begrænset skadevirkning, at hans adfærd ikke kunne anses for at udgøre en sådan reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, at der havde været grundlag for at udvise på baggrund af berigelseskriminalitet.

Udvisning på baggrund af berigelseskriminalitet er således betinget af, at forholdet ikke har en tilfældig karakter og begrænset skadevirkning.

I sagen 316/2010 havde udlændingemyndighederne i afgørelserne om administrativ udvisning lagt vægt på, at karakteren og arten af de stjålne (17 pakker kondomer og 14 pakker batterier) varer indikerede, at der var tale om tyveri med henblik på videresalg. Højesteret fandt grundlag for udvisning.

I sin vurdering af, at der var grundlag for at udvise den pågældende, henviste Højesteret ikke til, at karakteren og arten af de stjålne varer indikerede, at der var tale om tyveri med henblik på videresalg, men derimod til, at han tidligere i 2010 havde modtaget to bødeforlæg for

henholdsvis tyveri og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, samt at han ingen tilknytning havde til Danmark.

I sagen U2009.813H, hvor pågældende i forbindelse med et butikstyveri af varer til en værdi af 4.700 kr. blev anholdt i besiddelse af en såkaldt "russerpose", en pose, der indvendigt var forsynet med stanniol eller lignende med henblik på at omgå butiksalарmer, samt en bide-tang med henblik på at fjerne eventuelle butiksalарmer, fandt Højesteret, at tyveriet havde professionel karakter, og at der var grundlag for udvisning.

Såfremt det således efter sagens karakter og forholdene i øvrigt må vurderes, at forholdet har professionel karakter, må udgangspunktet – uanset det stjålne værdi – være, at en udvisning vil være i overensstemmelse med opholdsdirektivet.

1.4.4. Særligt vedrørende husfredskrænkelser

Højesterets kendelse i sagen 264/2010 fastlægger, at udvisning på baggrund af husfredskrænkelser forudsætter, at husfredskrænkelsen ikke har haft tilfældig karakter og begrænset skadevirkning. På den baggrund vil der således som udgangspunkt ikke kunne ske udvisning på baggrund af en enkeltstående husfredskrænkelser, medmindre der foreligger skærpende omstændigheder, herunder en større skadevirkning, som eksempelvis hærværk af et ikke ubetydeligt omfang på ejendommen.

Højesteret fandt i sagen 264/2010, at uanset, at der over en periode på tre dage var sket en straffelovsovertrædelse i form af husfredskrænkelser af en privat, benyttet ejendom, og uanset, at den pågældende tidligere havde begået kriminalitet, var dette ikke tilstrækkeligt til, at forholdet kunne anses for at være omfattet af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, om hensynet til den offentlige orden, ligesom forholdet ikke udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, hvorfor udvisningen ikke opfyldte betingelserne efter opholdsdirektivet.

Ud fra Højesterets præmisser må det endvidere lægges til grund, at det forhold, at der befinder sig flere på den samme ejendom, ikke er tilstrækkeligt til, at der kan tales om et organiseret forhold.

Det må dog fortsat kunne antages, at der kan ske udvisning på baggrund af husfredskrænkelser af en beboet ejendom, hvor husfredskrænkelsen ikke har været ganske kortvarig som i sagen 264/2010, eller hvor der er tale om gentagelsestilfælde af vedvarende husfredskrænkelser på forskellige private adresser. Der ses dog ikke at foreligge retspraksis om sådanne tilfælde.

Det kan overvejes, om efterladt affald, tingsødelæggelse og slid, der er opstået som følge af en husfredskrænkelser, sammenholdt med selve husfredskrænkelsen kan begrunde udvisning. Det må dog være udgangspunktet, at forhold, der må antages at være en naturlig følge af husfredskrænkelsen, ikke i sig selv kan udgøre sådanne skærpende omstændigheder, at disse sammenholdt med husfredskrænkelsen vil kunne begrunde udvisning. Det forhold, at husfredskrænkelsen har medført, at der er affald på ejendommen, samt at ejendommen bærer præg af brug, udgør således som udgangspunkt ikke en skærpende omstændighed. Så-

fremt brugen har haft en sådan skadevirkning på ejendommen, at dette i sig selv vil udgøre hærværk, må dette antages sammenholdt med husfredskrænkelsen og karakteren af hærværket at kunne begrunde udvisning. Det er dog en forudsætning for at kunne udvise i disse tilfælde, at hærværket utvivlsomt kan henføres til den eller de konkrete personer, udvisningsspørgsmålet vedrører.

For så vidt angår krænkelse af ejendomsretten, hvor der ikke er tale om straffelovsovertrædelser, eksempelvis teltslagning på offentlig ejendom i strid med ordensbekendtgørelsen, må det som udgangspunkt antages, at der alene kan ske udvisning, såfremt der foreligger flere skærpende omstændigheder. Dette kan eksempelvis antages at være tilfældet, såfremt der foreligger flere gentagelser af teltslagning udøvet af mange personer på en gang trods politiets påtale heraf mv.

1.4.5. Udrejsefrist

Ved afgørelser om ud- eller afvisning skal der fastsættes en udrejsefrist. Fastsættelsen af udrejsefristen er en selvstændig afgørelse i forhold til afgørelsen om ud- eller afvisning og beror på en konkret vurdering af den enkelte sag. Der henvises til afsnit 2 herom.

1.5. Manglende pas eller identifikationspapirer

En EU-/EØS-statsborger kan afvises, såfremt udlændingen ikke er i besiddelse af gyldigt pas eller identifikationskort, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 3, og opholdsdirektivets artikel 5, litra 1.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 10, stk. 4, skal en udlænding, som angiver at være statsborger i et EU/EØS-land eller i Schweiz og ved indreisen ikke er i besiddelse af nødvendig rejselegitimation gives enhver rimelig mulighed for at få udstedt eller at fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig frist eller at få bekræftet eller sandsynliggjort, at den pågældende er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed.

1.5.1 Udrejsefrist

Ved afgørelser om ud- eller afvisning skal der fastsættes en udrejsefrist. Fastsættelsen af udrejsefristen er en selvstændig afgørelse i forhold til afgørelsen om ud- eller afvisning og beror på en konkret vurdering af den enkelte sag. Der henvises til afsnit 2 herom.

1.6. Ulovligt ophold

En EU-/EØS-statsborger har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen uden andre betingelser eller formaliteter end kravet om at være i besiddelse af et gyldigt identitetskort eller pas, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1, og opholdsdirektivets artikel 6, litra 1. Ophold ud over 3 måneder er betinget af opfyldelse af EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-7. Se nærmere herom ovenfor i afsnit 1.1.

Betingelserne for opholdsret udover 3 måneder afhænger af grundlaget for EU-/EØS-statsborgerens opholdsret. Der må således sondres mellem, om der er tale om eksempelvis en arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, tjenesteyder, studerende, eller turist, idet de særlige betingelser, der gælder de enkelte persongrupperes opholdsret efter 3 måneder skal være opfyldt for, at EU-/EØS statsborgeren fortsat har ret til ophold. Såfremt den pågælden-

de ikke længere har ret til ophold efter opholdsdirektivet, vil der kunne ske udvisning på baggrund af ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

En arbejdssøgende EU-/EØS statsborger har efter opholdsbekendtgørelsens § 4, stk. 3, 1. pkt. ret til ophold som arbejdssøgende i indtil 6 måneder fra indreisen. Det fremgår af bestemmelsens 2. pkt., at en arbejdssøgende EU-/EØS statsborger efter 6 måneders ophold har ret til fortsat ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger arbejde og har reelle muligheder for at blive ansat.

I Antonissen-dommen (Sag C-292/89) fandt EU-domstolen, at en frist på seks måneder ikke er utilstrækkeligt til at give en arbejdssøgende EU-statsborger mulighed for i den modtagne medlemsstat at få kendskab til beskæftigelsestilbud, der svarer til vedkommendes erhvervmæssige kvalifikationer, og til i givet fald at foretage det fornødne til at blive ansat, hvorfor en sådan frist ikke kan anfægte den tilsigtede virkning af princippet om fri bevægelighed. Domstolen fandt endvidere, at såfremt den pågældende efter udløbet af denne frist beviser, at han fortsat søger arbejde og har reelle chancer for at opnå ansættelse, kan den modtagende medlemsstat ikke pålægge ham at udrejse.

På baggrund af dommen kan der derfor ikke opretholdes formkrav til, at en EU-/EØS statsborger, som ikke har haft ophold i mere end 6 måneder og som angiver at være arbejdssøgende, skal godtgøre at vedkommende er arbejdssøgende. Det bemærkes, at der vil kunne kræves en vis sandsynliggørelse af, at EU-/EØS-statsborgeren reelt er arbejdssøgende. Efter 6 måneders ophold vil der kunne kræves dokumentation for, at udlændingen reelt er arbejdssøgende, samt at den pågældende har reelle chancer for ansættelse, jf. herved opholdsdirektivets artikel 14, stk. 4, litra b.

Ved udvisning efter udlændingelovens § 25 b meddeles udlændingen et indrejseforbud for 2 år.

1.6.1. Udrejsefrist

Ved afgørelser om ud- eller afvisning skal der fastsættes en udrejsefrist. Fastsættelsen af udrejsefristen er en selvstændig afgørelse i forhold til afgørelsen om ud- eller afvisning og beror på en konkret vurdering af den enkelte sag. Der henvises til afsnit 2 herom.

1.7. Hensynet til den offentlige sundhed

Udvisning af udlændinge, som er EU-/EØS-statsborgere og som opholder sig lovligt her i landet, på baggrund af hensynet til den offentlige sundhed, jf. udlændingelovens § 25 a stk. 2, nr. 3, vil sjældent kunne finde anvendelse i praksis. Fra nyere praksis kendes der ikke eksempler herpå.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 40, stk. 3, jf. stk. 1 og 2, som implementerer opholdsdirektivets artikel 29, stk. 1 og stk. 2, at afgørelser om ud- og afvisning af EU-/EØS-statsborgere på baggrund af hensynet til den offentlige sundhed alene kan ske i medfør af tilfælde af sygdomme, der er potentielt epidemiske ifølge relevante instrumenter fra Verdenssundhedsorganisationen, samt andre smitsomme infektionssygdomme eller parasitære sygdomme, for så vidt der er truffet beskyttelsesforanstaltninger mod dem for danske stats-

borgere. Sygdomme, der opstår efter de første tre måneder efter indrejsen, kan ikke begrunde en udsendelse af landet.

1.7.1. Udrejsefrist

Ved afgørelser om ud- eller afvisning skal der fastsættes en udrejsefrist. Fastsættelsen af udrejsefristen er en selvstændig afgørelse i forhold til afgørelsen om ud- eller afvisning og beror på en konkret vurdering af den enkelte sag. Der henvises til afsnit 2 herom.

2. Processuelle rettigheder

Det følger af artikel 30, stk. 3, 1. pkt., at i sager, hvor en EU-/EØS statsborger ønskes udvist, afvist mv. af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, skal det i meddelelsen herom angives til hvilken rets- eller forvaltningsmyndighed, der kan indgives klage, samt fristen herfor og i givet fald fristen for at forlade medlemsstaten. Medmindre der er tale om behørigt begrundede hastetilfælde, skal fristen for at forlade medlemsstaten være på mindst en måned fra datoen for meddelelsen, jf. artikel 30, stk. 3, 2. pkt. Det følger endvidere af artikel 15, stk. 1, at i de tilfælde, hvor en EU-/EØS statsborger ønskes udvist, afvist mv. af andre hensyn end den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed (f.eks. subsistensløshed), finder den nævnte procedure i artikel 30 tilsvarende anvendelse.

Udgangspunktet er således en 1-månedes frist, medmindre der er tale om behørigt begrundede hastetilfælde. Ved udvisning vil det klare udgangspunkt være, at der er tale om et behørigt begrundet hastetilfælde, men det vil i alle tilfælde afhænge af en konkret vurdering af hver enkelt konkret sag. Det må tillige som altovervejende hovedregel kunne karakteriseres som et hastetilfælde i de afvisningssager, hvor udlændingen flere gange under sit kortvarige ophold har modtaget social bistand og ikke er i arbejde, hvorfor udrejsefristen i denne type tilfælde som udgangspunkt kan fastsættes til straks. En afvist asylansøger, der er EU-/EØS statsborger, hvis asylsag er behandlet efter åbenbart-grundløs proceduren, og som afvises på baggrund af, at vedkommende gennem sit ophold på asylcentret har lagt det sociale system urimeligt til byrde, vil som udgangspunkt kunne pålægges at udrejse straks.

Fastsættelsen af en udrejsefrist skal dog altid ske med respekt for andre regler, der eventuelt giver den pågældende en bedre retsstilling. Det vil derfor alene være relevant at fastsætte en udrejsefrist for en afvist asylansøger, der er EU-/EØS statsborger, og som afvises på baggrund af, at vedkommende gennem sit ophold på asylcentret har lagt det sociale system urimeligt til byrde, såfremt den normale udrejsefrist på 7 dage for afviste asylansøgere, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, er udløbet, eller såfremt der måtte være fastsat en kortere udrejsefrist i forbindelse med asylsagen.

3. Generelt om sagsoplysningen og politiets forelæggelse for Udlændingesservice

Sager vedrørende ud- og afvisning af EU-/EØS-statsborgere kan efter den pågældendes indrejse forelægges af politiet for Udlændingesservice med henblik på afgørelse.

Udlændingesservice bistår med hurtig vejledning om udlændingeretlige spørgsmål under politiets målrettede aktioner og er blandt andet på den måde med til at fremme en hurtig behandling af sager om ud- og afvisning mv.

Hvis politiet antræffer en udlænding på gaden, som er EU-/EØS-statsborger, som må opfattes som hjemløs, tigger eller på anden måde forstyrrer den offentlige orden, og som udgangspunkt har ret til 3 måneders ophold, undersøger politiet, om sagen bør forelægges for Udlændingesservice med henblik på administrativ ud- eller afvisning af hensyn til den offentlige orden eller på baggrund af ulovligt ophold, såfremt dette måtte være relevant.

Politiet kan, forinden sagen bliver forelagt Udlændingesservice, rette telefonisk henvendelse til Udlændingesservices Ud- og Afvisningsvagt med henblik på en drøftelse af sagen, i særdeleshed med henblik på

- at modtage generel vejledning om reglerne på et givent område,
- at modtage praktisk vejledning om hvordan sagen skal forelægges, eller
- at modtage oplysninger om udlændingens eventuelle tidligere udlændingesag.

I den forbindelse skal Udlændingesservice altid forsøge at præcisere, hvilke oplysninger og/eller dokumentation der ønskes fremskaffet. Udlændingesservice kan i den forbindelse opfordre politiet til at foretage eventuelle sagsskridt til yderligere belysning af sagen.

Er der en mulighed for at fremskaffe oplysninger, der kan dokumentere mistanken om ulovligt ophold, bør denne mulighed undersøges.

Udlændingesservice skal således sikre, at sagerne er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse i sagerne. Der henvises i den forbindelse til, at Højesterets kendelser af 31. marts 2011 især i forhold til sager omkring forstyrrelse af den offentlige orden, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, medfører, at praksis skal indrettes således, at administrativ udvisning som udgangspunkt er betinget af, at der foreligger flere skærpende omstændigheder.

I forhold til selve indrejsetidspunktet kan indrejsen for så vidt angår EU-/EØS-statsborgere dog alene betinges af besiddelse af gyldigt pas eller identitetskort, jf. artikel 5, litra 1, opholdsdirektivet. Der kan ikke stilles krav om visumpligt eller lignende administrative foranstaltninger, jf. art. 5, litra 1, 2. pkt.

Højesteret har i ovennævnte kendelser af 31. marts 2011 udtalt, at prøvelsen efter udlændingelovens § 37 skal omfatte en rimelig sandsynliggørelse af, at det grundlæggende faktum er fastslået med rette efter de foreliggende oplysninger. Endvidere indebærer prøvelsen, at retten skal tage stilling til, om betingelserne for at udvise på dette grundlag må anses for opfyldt, og herunder prøve den retlige subsumption og om udvisningen er proportional.

Udlændingesservice bistår i den forbindelse politi og anklagemyndigheden med de udlændingeretlige spørgsmål i forbindelse med domstolsprøvelse af frihedsberøvelse af udlændinge efter udlændingelovens § 37 med henblik på udvisning mv.